

(k jubileu Pavla Žalmana Lohonky) Básník a spisovatel Ladislav Stehlík nazval svou knihu věnovanou putování křížem krázem Jižními Čechami Země zamyšlená. Myslím, že název přesně vystihuje pocity člověka putujícího krok za krokem tím krajem lesů, rybníků a hor, krajem krásných vesniček i krásných lidových písní. V tomto kraji vyrostla řada skvělých muzikantů s charakteristickým hudebním rukopisem. Mezi mnoha jmény vyniká postava skladatele, textaře, muzikanta a zpěváka Pavla Lohonky, kterému nikdo jinak neřekne než

Žalman

, podle jeho dávné přezdívky, kdy jako učeň jezdil na vandr.

Není to tak dávno, co Žalman vyprodal Lucernu a slavil své padesátiny a není to dávno, kdy v pražském ABC slavil svou šedesátku. Od jeho první písně, co hrál někde u ohně nebo s kamarády na plzeňském „učňáku“, kde se učil dřevomodelářem, k poslednímu albu uplynulo hodně vody. V okolí Žalmana se vystřídala řada tváří, řada nástrojů, hlasů a melodií. Ty všechny jsou navlečeny na šňůrce magnetofonových kazet, LP desek, cédeček a dalších hudebních nosičů. Žalmanova tvář je zaznamenána i na filmech a DVD, jmenuji například vynikající černobílé TV filmy režiséra Víta Hrubína, který svou poetikou nezapřel, kdo byl jeho otcem.

Československá hudební scéna měla své romantické trubadúry, své minesengry, počínaje *Písní pro Kristýnku*

, zpívanou vynikajícím hercem Vladimírem Salačem (jeho sestra Jiřina byla vynikající zpěvačkou) i Waldemarem Matuškou, či písněmi brněnského barda Boba Frídla. V každé, i v té nejmodernější době, se snad každý z nás zasní a minimálně v duchu si vyvolá skrytou potřebu lásky, něhy, přátelství, krásné přírody či hvězd na letním nebi, při pádu plnicích tajná přání. Žalman nikdy nerozesmával davy, jen se zadumaně usmíval nebo měl vážnou tvář a zpíval upravené lidové písně z Jižních Čech, ke svému obrazu do češtiny přetextované písně americké country scény a zejména zcela originální a nezaměnitelné písně, k nimž složil hudbu a text. Slavná období Minesengrů či Port, na nichž před třiceti tisíci diváky přivolal déšť, střídala období s méně diváky, ale zato s těmi, kteří jej nikdy neopustí. Nikdy neváhal na své koncerty přizvat hosty, zejména ty, kteří byli ještě mladí a zatím neznámí, ale jeho duši a srdci blízcí. V roce 1995 po několika předchozích obměnách neváhal dát stále angažmá muzikantské a později i manželské dvojici hrající v mladé začínající kapele. Občas se pokusil i o vstup „do stejné“ řeky a oprášil jedno s nejslavnějších a hudebně nejsilnějších období ve svém hudebním životě, když dal na určitý čas dohromady starý Spol., a pozval ke společnému vystoupení Tondu Hlaváče a tu nejlepší zpěvačku, se kterou kdy účinkoval - Pavlínu Jíšovou. Jenže čas

běží a 20. března 2012 jsem v Malostranské besedě poprvé viděl novou sestavu kapely. Před vyprodanou Besedou slavil Žalman své nekulaté šestašedesáté narozeniny spolu se staronovou zpěvačkou Míšou Hálkovou, dříve Krmíčkovou a s jedním z našich nejlepších kytaristů Pavlem Malinou. Na koncertu nové sestavy (samozřejmě je v ní - last but not the least - baskytarista s vyrovnaným a téměř neviditelným úsměvem Petr Novotný) mě potěšila především radost z hraní. Kapela se vrátila k řadě písní skrytých v minulosti a v četných zpěvnících. Míša Hálková není ani Pavlína Jíšová, ani Jindřiška Brožová - je sama sebou, milá, přirozená a čistě znějící zpěvačka, které asi nejvíce sedí jihočeské lidové písně. Prsty Pavla Maliny na kytaře či irské flétně dávají známým písním novou tvář. Takže přeji Žalmanovi další hezké roky plné muziky s lidmi, s nimiž je mu dobře - ať s těmi, co stojí vedle něj na jevišti, tak i s těmi, co jsou v hledišti. Žalman byl, je a bude jen jeden.